

[H. C. Toff.]

Jeg kan på denne baggrund anbefale det lovforslag, som regeringen har fremsat til forhandling her i folketinget. Når det ærede medlem hr. Tastesen spørger, om den konservative folketingsgruppes medlemmer er frit stillet, ja, så er de det så sandelig her som i alle andre forhold, men det er måske anderledes i socialdemokratiet? Der er det måske således, at dér tager man vejledende afstemninger ude hos vælgerbefolkningen eller hos medlemmerne, inden man finder frem til det standpunkt, man vil tage, og så retter man sig efter det. Måske er der medlemmer af den socialdemokratiske folketingsgruppe, der mener anderledes, men jeg forstår altså på hr. Tastesen, at i socialdemokratiet går man frem på den måde, at når man har fået besked fra vælgerforeningerne, så er der ingen mulighed for det enkelte medlem i socialdemokratiet til at tage en selvstændig stilling. Sådan er det altså ikke i det konservative folkeparti.

Jeg vil gerne derudover sige også til hr. Tastesen, at der er medlemmer, enkelte medlemmer, i den konservative gruppe, som har sympati for tanken om nu at gå ned til en valgretsaldere på 18 år, men det er folketingsgruppens indstilling, flertallets indstilling, at man godkender det forslag, som ministeren har fremsat her. Men det er da klart, at vi under en udvalgsbehandling gerne vil have det nøje drøftet, således at alle forhold kan blive taget i betragtning.

Vi har jo gennem de sidste 15 år haft nedsættelse af valgretsaldere til behandling flere gange, og man er efterhånden nået ned til de 21 år. I forbindelse med vedtagelsen af en ændring af valgretsaldere foreskriver grundloven jo, at der skal være en folkeafstemning, og således var det da også i 1961. Men jeg synes, man skal understrege, at det jo var en meget lille del af befolkningen, der deltog i denne afstemning, kun ca. 36 pct. Når denne bestemmelse er indarbejdet i grundloven, er det beklageligt, at ikke flere af vælgerne deltog i afstemningen, og jeg synes også, at det for folketinget ville være bedst, om flest muligt af vælgerne deltager i en sådan folkeafstemning. Derfor vil jeg gerne have, at vi i udvalget også kommer til at overveje, om man ikke skulle udskyde

vedtagelsen af dette forslag, således at det kom til folkeafstemning i forbindelse med et kommunalvalg. Det ville jo indebære, tror jeg i hvert fald, at langt flere vælgere ville give deres mening til kende også om det forslag, som folketinget bliver enig om.

Det konservative folkeparti har fuld tillid til den danske ungdom, og vi har også medvirket til nedsættelse af valgretsaldere de gange, det har været behandlet her i folketinget, og vi stiller os nu for gruppens flertals vedkommende bag ved regeringen med dens forslag om nedsættelse af valgretsaldere fra 21 til 20 år. Når hr. Tastesen giver udtryk for, at man burde gå helt ned til 18 år — jeg forstår, at socialdemokratiet har haft samme opfattelse som vi indtil i foråret, men nu har en anden opfattelse — vil jeg gerne sige til hr. Tastesen, at det er min opfattelse, at en 20 års valgretsaldere er det rimelige. Ungdommen i dag er langt længere under uddannelse, og jeg mener også, der nu kræves en vis modning og indsigt og kendskab til samfundsforholdene, inden man bør have stemmeret, og derfor mener jeg, at det forslag, der her foreligger med 20 års valgretsaldere, er en imødekommehed over for ungdommen, og jeg vil gerne anbefale regeringens forslag.

Kofoed: Venstre hilser med glæde regeringens forslag om 20 års valgretsaldere, fordi dette forslag er, hvad venstre hele tiden under den forudgående diskussion har ønsket.

Venstre hilser også med glæde, at regeringen fremsætter forslaget til fri forhandling, fordi valgretsalderens rette fastsættelse efter vor opfattelse bør være et spørgsmål helt uden for partipolitiske skel. Ethvert parti i folketinget ønsker, at den lige, almindelige valget skal være en ret for enhver medborger, der i øvrigt lever som selvstændigt individ i dette samfund. Også venstre har selvfølgelig denne opfattelse. Hvad der kan skille os i folketinget, er alene den nuance, om valgretsaldere skal indtræde ved 21 år, ved 20 år eller ved 18 år. Der er vel ikke tale om skarpe meningsmodsætninger, men kun om uenighed om, hvilket sted på en glidende skala man skal trække en praktisk og rimelig grænse og sige, at her begynder det politiske medansvar.